

חלק יא - פרשת קדושים		
יום	וילנא	מתוק מדבש
ראשון	פר ע"ב	שסא-שסז
שני	פה ע"א	שסז-שעג
שלישי	פה ע"ב	שעג-שעט
רביעי	פו ע"א	שעט-שפה
חמישי	פו ע"ב	שפה-שנא
שישי	פו ע"א	שנא-שנז
שבת	פו ע"ב	שנז-תב

לישמיעת שיעורי עמוד היומי
- ברשה'קובאדיש -
03.617.11.40

על
הפרשה
ועניני
דיומא

זהר הקדוש מתוק מדבש עם פרוש

י"ל בעזרה ש"ת ע"י
מרכז "מתוק מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

עלון מס' 249 | פרשת נצבים וילך תשפ"ג

הטעם למה לא נראו בסיני נשמות ישראל העתידות לבא לעולם

פי את אשר ישנו פה וגו', הא אוקמוה, דכלהו בני נשא דזמינין למהוי בעלמא פלהו אשתכחו תמן.

הכא אית לאסתכלא, דהא כתיב את אשר איננו פה וגו', ומשמע הנהו (פלהו) דיפקון מאנון דקיימו תמן, בגין דכתיב עמנו היום, ולא כתיב עמנו עומד היום, אלא ודאי (הכא) פלהו קיימו תמן, אלא דלא אתחזו לעינא, בגין פך כתיב עמנו היום, אף על גב דלא אתחזון. ואי תימא מאי טעמא לא אתחזון הכא, פמה דאתחזון לאדם הראשון דחמא לון עינא בעינא, והא הכא אתחזי יתיר, אלא הכא פד אתייהיבת אורייתא לישראל, חיזו אחרא

מתוק מדבש

הטעם למה לא נראו בסיני נשמות ישראל העתידות לבא לעולם

פי את אשר ישנו פה וגו' ואת אשר איננו פה עמנו היום, הא אוקמוה במסכת שבת (דף קמו עמוד ט), ועין פקני דרבי אליעזר פרק מ"ב, דכלהו בני נשא דזמינין למהוי בעלמא פלהו אשתכחו תמן שכל בני ישראל העתידים להיות בעולם כלם היו נמצאים שם במעמד הר סיני.

הכא אית לאסתכלא פאן יש מה להתבונן, דהא כתיב את אשר איננו פה וגו', ומשמע הנהו דיפקון מאנון דקיימו תמן ומשמע שהפונה היא על התולדות שיצאו מאלו שעמדו על הר סיני שעם כלם פרת משה את הברית, כפרוש רש"י ואת אשר איננו פה, ואף עם הדורות העתידים להיות, אבל לא משמע שהיו שם ממש, שהרי כתוב את אשר איננו פה, וכדי לתרץ דיק שני דיוקים, א' למה כתב כלל המלים עמנו היום, היה לו לכתוב רק את אשר איננו פה, ב' למה לא נכתב דבר והפכו, שבתחלה כתב עומד, ולכסוף לא כתב עומד, ולכך מפרש את אשר איננו פה, פרוש שאינו נראה פה, אבל הוא נמצא עמנו היום (וכנה מדיק דיוק א'). ולפי שאינו נראה לא כתב עומד

(וכנה מדיק דיוק ב') וזה שאמר בגין דכתיב ואת אשר איננו פה עמנו היום ולמה נכתב, ועוד דיק שלמה ולא כתיב עמנו עומד היום שאז היה דבר והפכו, אלא ודאי פלהו קיימו תמן אלא דלא אתחזו לעינא אלא ודאי כלם עמדו שם במעמד הר סיני במציאות קים, אלא שלא היו נראים להעין לכן כתיב אשר איננו פה, שרצונו לומר שאינו נראה, ולכן גם לא כתיב בהם לשון עמידה, בגין פך כתיב עמנו היום אף על גב דלא אתחזון ולכן כתיב עמנו היום לומר שהיו שם במציאות אף על פי שלא היו נראים.

ואי תימא מאי טעמא לא אתחזון הכא ואם תאמר למה לא היו נראים פאן במעמד הר סיני, פמה דאתחזון לאדם הראשון דחמא לון עינא בעינא כמו שהיו נראים לאדם הראשון שראה אותם עין בעין, והא הכא אתחזי יתיר והרי פאן היה ראוי יותר שיראו עין בעין את כל הדורות הבאים, לפי שישאל שפעמדו על הר סיני פסקה זהמתן וזכו לקבלת התורה ומצוות מה שלא זכה אדם הראשון, ואמר אמת הדבר שהיו ראויים לראות את דורות הבאים במעמד הר סיני אלא הכא פד אתייהיבת אורייתא לישראל אלא הטעם שלא ראו, פי

וּדְרַגִּין עֲלֵאִין הוּו חֲמָאן וּמִסְתַּפְלָאן עֵינָא בְּעֵינָא, וְהוּו תְּאִיבִין לְאִסְתַּפְלָא וּלְמַחְמֵי בִיקְרָא
דְּמַרְיָהוֹן, וּבְגִין כֶּף חֲמוּ יְקָרָא עֲלָאָה דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחֲדוּדֵי וְלֹא מֵאַחֲרָא.

הֲרַהוּר עֲבֵרָה אֵינוֹ נִמְחָק מִלְּפָנֵי ה' אֶלָּא בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה

תָּאנָא רַבֵּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר, (דברים כט כח) הַנְּסֻתְרוֹת לִיהוּ"ה אֱלֹהֵינוּ, תָּא חֲזִי כַּמָּה אֵית לִיה לְבַר נֶשׁ לְאַזְדַּהֲרָא מַחֲבֹבֵי, וְלֹאִסְתַּפְלָא דְלֹא יַעֲבֵר
עַל רְעוּתֵיה דְּמֵאֲרֵיה, דְּתַנִּינָן כֹּל מַה דְּבַר נֶשׁ עֲבִיד בְּהַאי עֲלֵמָא בְּסַפְרָא כְּתִיבֹו אֵינוֹן עוֹבְדִין,
וְעֵאלִין בְּחוּשְׁבְּנָא קַמֵּי מְלַפָּא קְדִישָׁא, וְכֹלָא אֲתַגְלִיָּא קַמֵּיה, הָדָא הוּא דְּכְתִיב (ירמיה כג כד) אִם
יִסְתַּר אִישׁ בַּמִּסְתָּרִים וְאֲנִי לֹא אֶרְאֶנּוּ נְאֻם יְהוָה, אִי הָכִי הִיךְ לֹא יִסְתַּמַּר בַּר נֶשׁ מִלְּמִיחָב
קַמֵּיה דְּמֵאֲרֵיה, וְתַנִּינָן אֲפִילוּ הֵהוּא (מאן) מַה דְּחָשִׁיב בַּר נֶשׁ וְאִסְתַּלַּק בְּרְעוּתֵיה, כֹּלָא אֲשַׁתְּכַח
קַמֵּי קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא וְלֹא אֲתַאֲבִיד מִנֵּיה.

מתוק מדבש

ידועות להקדוש ברוך הוא, ואמר תא חזי כמה אית ליה לבר נש לאזדהרא מחובוי בא וראה עד כמה צריך האדם לזהר מחטאיו, רצונו לומר שיזהר במעשיו שלא לבוא לידי חטא לפחות בדבר שיש בכחו להזהר ממנו, ולאסתפלא דלא יעבר על רעותיה דמאריה ולהשגיח שלא יעבר על רצון קונו, דתנינן, כל מה דבר נש עביד בהאי עֲלֵמָא בְּסַפְרָא כְּתִיבֹו אֵינוֹן עוֹבְדִין שְׁלֵמְדֵנוּ כֹּל מַה שְׁאָדָם עוֹשֶׂה בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּסַפֵּר כְּתוּבִים אוֹתָם הַמַּעֲשִׂים, וְעֵאלִין בְּחוּשְׁבְּנָא קַמֵּי מְלַפָּא קְדִישָׁא וְנִכְנְסִים בְּחֻשְׁבוֹן לְפָנֵי מְלַךְ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכֹלָא אֲתַגְלִיָּא קַמֵּיה וְהַכֵּל גְּלוֹי לְפָנֵי וְתַכְרַךְ גַּם מַחְשַׁבַת בְּנֵי אָדָם, הָדָא הוּא דְּכְתִיב אִם יִסְתַּר אִישׁ בַּמִּסְתָּרִים פְּרוּשׁ לְהַרְהֵר בְּחֻטָּא בְּמַצְפוּנֵי לְבוּ וְאֲנִי לֹא אֶרְאֶנּוּ נְאֻם יְהוָה וְכִי אֵין אֲנִי רוֹאֶה מַחְשַׁבַת לְבוּ, הֲלֹא אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ אֲנִי מֵלֵא, וְהַכֵּל גְּלוֹי וְיִדְוַע לְפָנֵי, אִי הָכִי הִיךְ לֹא יִסְתַּמַּר בַּר נֶשׁ מִלְּמִיחָב קַמֵּיה דְּמֵאֲרֵיה אִם כֵּן אֵיךְ לֹא יִשְׁמַר הָאָדָם אֵת עֲצָמוֹ מִלְּחֻטָּא לְפָנֵי קוּנו, וְתַנִּינָן וְכֵן לְמַדְנֵנוּ כִּי אֲפִילוּ הֵהוּא מַה דְּחָשִׁיב בַּר נֶשׁ וְאִסְתַּלַּק בְּרְעוּתֵיה, כֹּלָא אֲשַׁתְּכַח קַמֵּי קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא וְלֹא אֲתַאֲבִיד מִנֵּיה שְׁאָפְלוּ מַה שְׁחָשַׁב הָאָדָם וְעֵלָה בְּרַצוֹנוּ לַעֲשׂוֹת אֵינוֹ עֲבֵרָה, הַכֵּל נִמְצָא לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלֹא נֶאֱבַד שׁוּם דְּבַר מִמֶּנּוּ, וְלֹא נִמְחָק שׁוּם הֲרַהוּר עֲבֵרָה אֶלָּא בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה.

(ויחי דף רכב ע"א, ובבבאורינו כרך ד עמ' תנו-תנו)

כאן בשנתנה התורה לישראל, חיזו אחרא מראה אחר דהיינו מראה כבוד ה' כאש אוכלת בראש הקר שהוא מראה השכינה, ודרגין עלאין ומדרגות עליונות שהם שש ספירות התפארת שהיו מתראות במלכות [בהשכינה], הוּו חֲמָאן וּמִסְתַּפְלָאן עֵינָא בְּעֵינָא הֵיוּ רוֹאִים וּמִסְתַּכְלִים עֵין בעין, וְהוּו תְּאִיבִין לְאִסְתַּפְלָא וּלְמַחְמֵי בִיקְרָא דְּמַרְיָהוֹן וְהֵיוּ מִתְאַוִּים לְהִסְתַּפֵּל וְלִרְאוֹת בְּכַבּוֹד קוֹנֵם, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (פסלים כו ז) לַחֲזוֹת בְּנַעַם ה', וּבְגִין כֶּף חֲמוּ יְקָרָא עֲלָאָה דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחֲדוּדֵי וְלֹא מֵאַחֲרָא וְלִכְן רָאוּ כְּבוֹד הַעֲלִיּוֹן שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבָד וְלֹא רָצוּ לִרְאוֹת מֵרָאֵה אַחַר שֶׁל צוּרַת דוֹרוֹת הַבָּאִים, וּלְפִיכַךְ לֹא עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁיִתְגַּלוּ דוֹרוֹת הַבָּאִים לְפָנֵיהֶם לְפִי שֶׁלֹּא רָצוּ יִשְׂרָאֵל לִרְאוֹתָם שֶׁלֹּא יִפְרִיעַ אוֹתָם מִלְּרְאוֹת מְדַרְגוֹת הַגְּדוּלוֹת הַנּוֹפְרוֹת לַעֲלִיל, וְלִכְן לֹא כְּתוּב בְּהֶם לְשׁוֹן עֲמִידָה. (לך דף צא ע"א, ובבבאורינו כרך ב עמ' שסג-שסה)

הֲרַהוּר עֲבֵרָה אֵינוֹ נִמְחָק מִלְּפָנֵי ה' אֶלָּא בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה

תָּאנָא, רַבֵּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר לְפָרֵשׁ מַה שְׁכְּתוּב הַנְּסֻתְרוֹת לִיהוּ"ה אֱלֹהֵינוּ, וְהַנְּגִלוֹת לָנוּ וְלִכְנֵינוּ עַד עוֹלָם לַעֲשׂוֹת אֵת כֹּל דְּבַרֵּי הַתּוֹרָה הַזֹּאת (ס"ג רמ"ק) מַה שְׁכְּתוּב הַנְּסֻתְרוֹת לִיהוּ"ה אֱלֹהֵינוּ פְּרוּשׁוּ שְׁאָפְלוּ הַמַּחְשָׁבוֹת שֶׁהֵם נִסְתָּרוֹת בְּלִב וּמַח הָאָדָם גַּם הֵם

הבחירה נתנה באדם, פדי להלביש השכינה בבגדי כבוד

אמרו ליה פולי האי אמאי, ולא הוה שפיר דלא אתברי דלא למיחב ולגרמא כל מה דגרים לעילא, ולא הוה ליה לא עונש ולא שׂכר.

אמר לון מן הדין הוה ליה למברייה כף, בגין דאורייתא בגיניה אתבריאת, דכתיב בה עונשא לרשיעיא ואגרא לצדיקייא, ולא הוה אגרא לצדיקייא ועונשא לרשיעיא, אלא בגין אדם דבריאה (ישעיה מו יח) לא תהו בראה לשבת יצרה.

אמרו ודאי פען שמענא מה דלא שמענא עד השתא, דודאי לא ברא קדשא בריך הוא מלתא דלאו איהו צריך, ולא עוד אלא אורייתא דבריאה (דף כג ע"ב) איהי לבושא דשכינתא, ואי אדם לא הוה עתיד למברי (למחט), הות שכינתא בלא כסוייא פגוונא דעני, ובגין דא כל מאן דחב פאלו אפשיט לשכינתא מלבושהא, והאי איהו עונשא דאדם, וכל מאן דמקיים פקודין דאורייתא, פאלו הוא לביש לשכינתא בלבושהא.

ובגין דא אוקמוה בכסויא דציצית (ותפלין), (שמות כב כו) כי היא כסותו לבהה היא שמלתו לעורו במה ישכב, בגלותא.

מתוק מדבש

הבחירה נתנה באדם, פדי להלביש השכינה בבגדי כבוד

אמרו ליה החבריא לרבי שמעון, פולי האי אמאי רצה לומר שעדין הקשיא במקומה עומדת, כי ולא הוה שפיר דלא אתברי היצר הרע, דלא למיחב שלא יחטא האדם, ולגרמא כל מה דגרים לעילא ולא יגרם כל הפגמים שגורם למעלה, ולא הוה ליה לא עונש ולא שׂכר אלא הוה פהמלאכים העובדים להקדוש ברוך הוא בהכרח ואין להם לא שׂכר ולא עונש.

אמר לון מן הדין הוה ליה למברייה כף שורת הדין היתה לברוא את האדם באפן שתהיה לו בחירה ושׂכר וענש, בגין דאורייתא בגיניה אתבריאת לפי שהתורה נבראת בשביל האדם, דכתיב בה עונשא לרשיעיא ואגרא לצדיקייא כדי שיתקיים מה שכתוב בתורה ענין השׂכר והענש וענין הטוב והרע, לכן הוה מכרח שיהיה לאדם בחירה, כי אם אין בחירה ולא הוה אגרא לצדיקייא ועונשא לרשיעיא שזהו רצון הקדוש ברוך הוא בתורתו, אלא בגין אדם דבריאה אלא בשביל שאת האדם התחתון, לא תהו בראה שיהיה פכהמה ויהיה מכרח במעשיו, אלא לשבת יצרה כדי שיהיה שׂכר וענש.

אמרו ודאי פען שמענא מה דלא שמענא עד השתא עתה שמענו טעם שתכלית הבריאה היא בשביל

שתהיה בחירה, מה שלא שמענו עד עתה, דודאי לא ברא קדשא בריך הוא מלתא דלאו איהו צריך כי ודאי לא ברא הקדוש ברוך הוא את היצר הרע אם לא היה בו צרך, ולא עוד רצה לומר עוד יש טעם גדול על בריאת האדם עם שני יצרים, אלא אורייתא דבריאה היא התורה שלנו הנקראת תורת הבריאה שכתוב בה שׂכר וענש, (דף כג ע"ב) איהי לבושא דשכינתא פי הלומד תורה הוא ועל ידי זה מלביש ומקשט את השכינה בלבושין שפירין, ואי אדם לא הוה עתיד למברי ואם האדם לא היה נברא בשני יצרים לא היה יכול ללמוד התורה שכתוב בה שׂכר וענש ולא היה מעלה מיין נוקבין, וממילא הות שכינתא בלא כסוייא פגוונא דעני היתה השכינה בלא בגדי כבוד פדגמת עני, ובגין דא כל מאן דחב פאלו אפשיט לשכינתא מלבושהא, והאי איהו עונשא דאדם ולכך הוא הענש של החוטא לפי שבפגנותיו גורם להפשיט לבושי הכבוד של השכינה, וכל מאן דמקיים פקודין דאורייתא פאלו הוא לביש לשכינתא בלבושהא וכל מי שמקיים המצוות פאלו הוא מלביש להשכינה בלבושי כבוד.

ובגין דא אוקמוה בכסויא דציצית ותפלין לכן פרשו הפסוק דלקמן בציצית ותפלין, כי מה שכתוב כי היא כסותו לבהה רומז על מצות ציצית דכתיב בה (דברים כג יג) על ארבע כנפות פסותך אשר תכסה בה,

פרשת וילך

במה פתחים של ברכות נפתחות למעלה להעונה אמן פראוי

וכד ישראל לתתא משמרין לאתבא אמן, לכוונא לבייהו כמה דאצטריך, כמה פתחין דברכאן פתיחן להו לעילא, כמה טבאן משתפחין בכלהו עלמין, כמה חדו בכלא, מאי אגר להו לישראל דגרמין האי, אגר להו בעלמא דין ובעלמא דאתי.

בכח עניית אמן מתקבלות התפלות בעת צרה

בעלמא דין, בשעתא דעאקין להו לישראל, ומצלן צלותא קמי מאריהון, קלא מכרזא בכלהו עלמין, (ישעיה כו ב) פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמונים, אל תקרי אמונים, אלא אמונים, פתחו שערים, כמה דישראל פתחין להו תרעין דברכאן, כך השתא פתחו שערים ותתקבל צלותהון מאינון דעאקין להו, האי בעלמא דין.

בעלמא דאתי מאי אגרייהו, דכד יפוק בר נש מהאי עלמא דהוה שומר לאתבא אמן, מאי

מתוק מדבש

בכח עניית אמן מתקבלות התפלות בעת צרה

ומפרש בעלמא דין שכרם בעולם הזה הוא, בשעתא דעאקין להו לישראל בשעה שהשונאים דוחקים ומצרים את ישראל, ומצלן צלותא קמי מאריהון וישראל מתפללים תפלתם לפני קונם, קלא מכרזא בכלהו עלמין קול מכרזו ויוצא בכל העולמות, פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמונים, ואמר אל תקרי אמונים מלשון אמונה, אלא אמונים אלו ששומרים לענות אמונים פראוי, ומפרש פתחו שערים היינו כמה דישראל פתחין להו תרעין דברכאן כמו שישראל פתחו שערי הברכות, כך השתא פתחו שערים כך עתה פתחו להם שערי התפלות, ותתקבל צלותהון מאינון דעאקין להו ותתקבל תפלתם להנצל מאותם שדחקו והצרו להם, ורצונו לומר בעת שיש דחקות בעולם, אז גוברים החיצונים וסותמים שערי התפלות, אבל בזכות עניית אמונים פותחים השערים ותפלתם מתקבלת, האי בעלמא דין זהו שכרם בעולם הזה.

בעלמא דאתי מאי אגרייהו בעולם הבא מה שכרם, ואומר דכד יפוק בר נש מהאי עלמא פשיצא מן העולם הזה בעת פטירתו, אדם זה דהוה שומר

היא שמלתו לעורו רומז על התפלין שהם מעור, כמה ישכב נאמר על מצות קריאת שמע שנאמר בה (טו ו ז) ובשכבך, בגלותא שעל ידי מצות הללו יש הארה להשכינה בגלות.

(בראשית דף כג ע"א-ע"ב, ובבבאורינו כרך א עמ' רפח-רפ"ט)

כמה פתחים של ברכות נפתחות למעלה להעונה אמן פראוי

וכד ישראל לתתא משמרין לאתבא אמן וכשישראל למטה שומרים לשמע הברכה היטב מפי המברך, כדי לענות אחריה אמן פראוי, לכוונא לבייהו כמה דאצטריך ונזהרים לכוון את לבכם בכונת אמן כמו שצריך, אז כמה פתחין דברכאן פתיחן להו לעילא כמה פתחים של ברכות פתוחים להם למעלה, ונמשכים למטה מן הבינה, כמה טבאן משתפחין בכלהו עלמין כמה טובות נמצאים בכל העולמות, הנמשכים מן התפארת [בחינת קוב"ה], כמה חדו בכלא כמה שמחה יש בכל מקום, הנמשכים מן המלכות [השכינה], מאי אגר להו לישראל דגרמין האי מהו שכרם של ישראל הגורמים את כל זה, הנה אגר להו בעלמא דין ובעלמא דאתי יש להם שכר בעולם הזה ובעולם הבא.

(דף רפה ע"ב, ובבבאורינו כרך טו עמ' שנא)

שומר, פלומר נטיר ההיא ברכה דאמר ההוא דמברך, ומחכה ליה לאתבא אמן כמה דאצטריך, נשמתיה סלקא ומכרזי קמיה, פתחו שערים קמיה, כמה דאיהו הוה פתח תרעין כל יומא כד הוה שומר אמונים.

המקדש שם ה' בעניית אמן בכונה עולה מדרגה אחר מדרגה בגן עדן

ואי איהו קדיש שמא דקדשא בריך הוא לכונא באמן כדקא יאות, סליק דרגא פתר דרגא, לאתעדנא מההוא עלמא דאתי דנגיד תדיר ולא פסיק, הדא הוא דכתיב (תהלים לא כד) אמונים נוצר יהו"ה ומשלם על יתר עושה גאונה.

מתוק מדבש

המקדש שם ה' בעניית אמן בכונה עולה מדרגה אחר מדרגה בגן עדן
ואי איהו קדיש שמא דקדשא בריך הוא לכונא באמן כדקא יאות ואם הוא מקדש שמו של הקדוש ברוך הוא לכונא בעניית אמן פראוי, סליק דרגא פתר דרגא הוא עולה מדרגה אחר מדרגה בגן עדן, לאתעדנא מההוא עלמא דאתי, דנגיד תדיר ולא פסיק להתעדן מעולם הבא ההוא שהוא הבינה, שנמשך שפעו תמיד בלי הפסק, רצונו לומר שמקבל הארה ותענוג מן הבינה ששם ראשית כונת אמן פנוצר לעיל, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב אמונים נוצר יהו"ה מי ששומר האמנים הקדוש ברוך הוא נוצרו ושומר, ומשלם על יתר עושה גאונה ומשלם ונפרע ממי שבגאנתו אינו עונה אמנים.

(דף רפו ע"א, ובביאורינו כרך טו עמ' שעח)

לאתבא אמן שהיה שומר לענות אמן, ושואל מאי שומר מהו הלשון שומר, ואומר שהכונה בין לשון שמירה ובין לשון המתנה פלומר נטיר ההיא ברכה דאמר ההוא דמברך פלומר שומר אותה הברכה שאומר המברך, ומחכה ליה לאתבא אמן כמה דאצטריך וממתין עד שיגמר הברכה כדי לענות אחריה אמן כמו שצריך (שלא יהיה אמן חטופה וקטופה ויתומה, עין ברכות דף מז עמוד א), בשכר זה נשמתיה סלקא ומכרזי קמיה פתחו שערים קמיה נשמתו עולה ומכרזים לפניה פתחו שערי הגן עדן לפניה, כמה דאיהו הוה פתח תרעין כל יומא כד הוה שומר אמונים כמו שהוא היה פותח השערים כל יום כשהיה שומר אמנים, רצונו לומר על ידי אמן פתח שערי השפע בשביל המלאכים, לכן גם הם פותחים לו עתה את שערי הגן עדן. (דף רפה ע"ב, ובביאורינו כרך טו עמ' ששא-שעב)

שבה רא שירתא

וזה שיסוד רשב"י ע"ה כתיקונים ע' פנים במלת בראשית וכו', וקרא אותם תיקוני הזוהר. דשם זוהר נקרא מפני שהוא לשון אור, ואור נימטרי' רז והוא האור הגנוז שגנוז הקב"ה בתורה. אבל למה פירש רק ע' פנים שבמלת בראשית בלבה, ולמה קראם תיקונים. אך רשב"י גילה ופתח הע' פנים שבמלת בראשית שעי' יהי' ביכולת האדם לתקן כל מה שעבר עליו ע"י תשובה, ועי' ז' יכרד אותו השי"ת שיהיה חטאיכם כשנים הללו שסדרות ובאות מששת ימי בראשית ואז כשלא ילבינו וכו'.

ולכן נוהגין ישראל ללמוד בס' התיקונים בחודש אלול ועשי"ת שאלו המ' יום הם ימי רצון שאז ניתן הלוחות שניות למשרע"ה עם כל הד"ת.

(פרי צדיק לרבי צדוק הכהן מלובלין, שופטים, אות ח')

לקבלת העלון מודי שבעי יש לשלוח אימייל בכתובת:
3022233@gmail.com

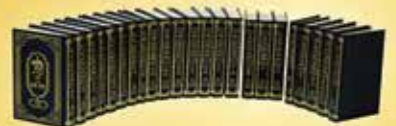
הזוהר הקדוש ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערנער
(cm 16.5/11.5)

פורמט רגיל (cm 24/17)

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)